

Επιστρέφοντας στην Χόμορη

Συντάχθηκε απο τον/την Τρύφωνας Σκιαδάς

Κυριακή, 01 Νοέμβριος 2009 09:18 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 13 Νοέμβριος 2010 13:11

Θυμάμαι εύκολα τα

παιδικά μου χρόνια. Οι αναμνήσεις από εκείνη την περίοδο της ζωής μου πλημμυρίζουν το μυαλό μου κάθε φορά που επισκέπτομαι τη Χόμορη. Η πρωινή βόλτα στην περιοχή του Καναβόκηπου για το μάζεμα της ρίγανης έχει γίνει καλοκαιρινή παράδοση.

Απόσταση περίπου τριάντα λεπτά με τα πόδια, αλλά μπορεί να διαρκέσει πολύ περισσότερο εάν σταματήσεις για να απολαύσεις το κελάηδισμα των πουλιών και το άρωμα των αγριολούλουδων.

Κάθε εποχή του χρόνου, είναι μια καλή στιγμή για να καθίσεις στην πλατεία της Χόμορης και να ζωντανεύεις αναμνήσεις παρέα με τους ηλικιωμένους του χωριού, πάνω από ένα ποτήρι ούζο ή ένα φλιτζάνι καφέ. Κάποιοι από αυτούς έχουν πλέον μετακινηθεί με τις οικογένειες τους στις πόλεις και κάποιοι άλλοι έχουν πεθάνει. Έχουν χαθεί. Για μένα είναι ιδιαίτερη ευχαρίστηση το καλοκαίρι που βλέπω κάποιους από τους ηλικιωμένους συγγενείς και οικογενειακούς φίλους, όπως την θεία Αφροδίτη, τον θείο και την θεία Κοτσώτα, τον συνταξιούχο παπά μας, Πάτερ Αντώνη και άλλους.

Δεν ζω στην Χόμορη για περισσότερο από 50 χρόνια, ωστόσο την επισκέπτομαι για λίγες εβδομάδες, δύο φορές το χρόνο. Οι αλλαγές που έχω παρατηρήσει κατά την διάρκεια αυτών των πέντε δεκαετιών είναι περισσότερο βαθμιαίες, παρά σαρωτικές. Τα μονοπάτια έχουν εξελιχθεί σε στενούς ασφαλτωμένους δρόμους που ενώνουν τα διάφορα ορεινά χωριά. Τα αυτοκίνητα έχουν αντικαταστήσει τα άλογα και τα γαϊδούρια. Το ηλεκτρικό ρεύμα, το τηλέφωνο και οι εσωτερικοί χώροι υγιεινής, έχουν αντικαταστήσει τις λάμπες πετρελαίου, τις εξωτερικές τουαλέτες και το φωναχτό κάλεσμα μεταξύ των γειτόνων! Ωστόσο, καμία από αυτές τις αλλαγές δεν έχει αλλάξει την γραφική ομορφιά της “παλιάς” Χόμορης: τις κόκκινες κεραμοσκεπές, την πλούσια βουνίσια βλάστηση και τις φιλικές και φιλόξενες φωνές των χωρικών. Σίγουρα ο μόνιμος πληθυσμός έχει ελαττωθεί από τότε που ζούσα και εγώ εκεί, λιγότεροι από 30 άνθρωποι διατηρούν τώρα το χωριό ζωντανό όλο το χρόνο. Ωστόσο, πολλές εκατοντάδες άτομα επιστρέφουν το καλοκαίρι για διακοπές. Αληθινά, η Χόμορη έχει εξελιχθεί σε ένα τουριστικό προορισμό! Με τον ερχομό όμως του Νοέμβρη, το χωριό ξανακοιμάται και κατά την διάρκεια του μακρύ χειμώνα η ζωή επιστρέφει πίσω στην ήσυχη, γαλήνια περίοδο – στην Χόμορη των παιδικών μου χρόνων. Είναι λυπηρή η σκέψη ότι μέσα σε μια γενιά ή με τον θάνατο των 30 και πλέον μόνιμων κατοίκων, η Χόμορη, το όμορφο χωριό μας, μπορεί να ερημωθεί. Θα υπάρχει εκεί άραγε ένας παπάς για να κάνει ένα τρισάγιο? Τι ρόλο θα παίξει η σημερινή γενιά μας, για να δει ότι τα παιδιά και τα εγγόνια μας δε θα ξεχάσουν την Χόμορη;

Επιστρέφοντας στην Χόμορη

Συντάχθηκε απο τον/την Τρύφωνα Σκιαδάς

Κυριακή, 01 Νοέμβριος 2009 09:18 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 13 Νοέμβριος 2010 13:11

Η Οδύσσεια, ένα αρχαίο ελληνικό ποίημα, περιγράφοντας τις περιπλανήσεις του Οδυσσέα αναφέρει: “Κράτησε την Ιθάκη για πάντα στο μυαλό σου, φτάνοντας εκεί είναι και ο προορισμός σου. Αλλά μη βιαστείς καθόλου το ταξίδι. Καλύτερα αν αυτό διαρκέσει για χρόνια.”

Έχουμε υποχρέωση προς τους προγόνους μας να κρατήσουμε την Χόμορη ζωντανή. Ας ελπίζουμε ότι “Η φωνή της Χόμορης” η πρόσφατη δημοσιευμένη δίγλωσση εφημερίδα, καθώς και η εξαιρετική ηλεκτρονική σελίδα www.chomori.gr που έχει δομηθεί από την Ξένια, την κόρη του Μπάμπη και της Γεωργίας Χαντζή, θα αποτελέσουν τα οχήματα που θα κάνουν το όνειρο μας πραγματικότητα.

Πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας σαν ενότητα και να παραμερίσουμε τα πράγματα που μας χωρίζουν. Οι Χομορίτες έχουν πολλά πράγματα για τα οποία πρέπει να είναι περήφανοι.

Είμαστε περήφανοι για τον συγγραφέα, καθηγητή Αντώνιο Δρόσο, που μόλις δημοσίευσε το βιβλίο “Αντίλαλοι από τη Χόμορη”. Θερμές ευχαριστίες σε όλους αυτούς που συνέβαλλαν στην δημοσίευση αυτού του βιβλίου. Μια ερώτηση: Μπορεί μια περίληψη να μεταφραστεί στα αγγλικά έτσι ώστε να μπορούν τα παιδιά και εγγόνια μας να κατανοούν καλύτερα τον “πλούτο” που βρίσκεται στην Χόμορη;

Τα αστέρια πάντα θα λάμπουν στην Χόμορη, αλλά το “λυχνάρι” είναι εκείνο που θα πρέπει να κρατάμε αναμμένο πριν να είναι πολύ αργά και αναλάβει το σκοτάδι.

Τρύφωνα Σκιαδάς

p.s. Το Chomori.gr συγχαίρει και ευχαριστεί πολύ τον φίλο συγχωριανό Τρίφωνα Σκιαδά, για το παραπάνω εξάισιο κείμενο. Θεωρούμε ότι το κείμενο αυτό αγγίζει την ψυχή όλων των Χομορητών.{jcomments on}